

Pomhaj Boh!

Cíhlo 6:
10. feb.

Létnik 11.
1901.

Serbske njedželiske lopjenka.

Wudawaju ho kózdu hobotu w Ssmolerjez knihicjzhezétni w Budyschinje a su tam dostaż sa schtwortslétnu pshedplatu 40 np.

Sevagejma.

Luk. 8, 4—15.

Ssyjet džesche, so by rošhył swoje hymjo. To pak je to pshirunanje: To hymjo je słowo Bože.

Ty inajesich Bójského syjerja, kiz jemu pshes našchu semju džesche, so by rošhył swoje dobre hymjo, mjenujz, so by ludzom prédowal swoje słowo, a sjevíl tu wězni wěnoſcę. Tutoń njebejski syjer pak je ho w swoim časzu wot semje jašo wróćil do njebes a ho sydnył k prawizy Bożej we wyškoſezi. Alle njech je tež wuſhol, to dželo wuſhywania njeje s tym pshestalo. Wón, tón Knjes, džé ma swojich pôſlow, kiz na jeho pshifasiju w jeho mož a s jeho duchom Bože słowo prédaja pshes zylu semju a prédowacj budža hac̄ do skonečenja sweta. Teho dla ſo hiſceze džensha to ſame dobre hymjo roſhywa, a to wſchudze tam, hdzej ſo cijste słowo Bože préduje a wueži. Potajkim duchowny wuſhywa s kleſki Bójske hymjo do swojeje woſhadu a hdzej hewak ſe swojim rтом ſlово Bože pshipowjeda. Wuežet je Knjesowy syjer ... Starschej, kotař ſo evangeliona ujehaujusat, ... ſo ſlово Bože do wutrobow swojich džeczi pložic̄. Hac̄, kotař swoje džeczo ſo modlic̄ wueži, wuſhywa dvohe hymjo runje kaž nan, kotař ſwoje džeczo po Božim puežu wodži, njech je ſe słowom abo s dobrym pshikkadom.

Wuežet je wuſhywania, ale wſchudze je tež lute roſčeſnje, wſchudze tón ſamý dobrý plód? A hdzej to njeje,

ichto dha je na tym wina? Njeje ho ſwetu roſhywalo? Njebe to hymjo dobre hymjo? Móžno je, ſo na tym tež leži. Ale ſ wjetsha je rola wina, hdzej hymjo ujeroſcę. Jeſuš ſam džé je tež roſhywał a lute dobre hymjo wuſhywał, ale bě wokolo njeho lute roſčeſnje, ſelenjenje a wuſrawjenje? Né! Ta rola njebe jenak dobra. Tón Knjes ſam ręčji wo ſchtworakej roli. Taſku ſchtworaku roli je wón namakał, a tež my ju nadendžemy. Wobhladajmy ſebi tu roli: Nekotre hymjo padže pſchi puežu a bu podteptane a ptaki pod njebejsami ſezračni jo. Schto? Njeje cžlowjeca wutroba husto runje tał twjerda jako wuteptany puež, ſo słowo Bože, kotrež na nju padnije, ſo do njeje ſapschimyjez njemogje, ale ležo wostanje morwe kaž hymjo pſchi puežu. Hrěſchne waschuje, hrěſchne myſſe, hrěſchne towaſchojo ſu jo ſaſo ſkoró ſebrali a ſaniczili. Tych twjerdych wutrobow pak je jara wjese. Njeptytaj je ienoz njeſ ſlōſnikami, ale ſamo tež njeſ ludzimi, kiz chzedža kſheſčenjenjo bycz. To ſu czi, kiz do Božego doma khodža, a słowo Bože ſyſcha, ale po Božim słowje ſe ſwojim živjenjom uječinija, to ſu czi, kiz w starých hrěſchach dale khodža, hac̄ runje Knjesowe kaſnje ſuaja. — A nekotre padže na ſkalu a hdzej ſeūdze, wuſky wone, dokelž wlohi njemęſeſe. Tu je wutroba wonka mjeſka, ſi miſka pak ſamjeſtua. Š wjeſelosćju wona ſi wopredka ſlово Bože pſchiwoſmje. Wona rudiži ſo ſwojeje hrěſchnoſcę, wona płaka ſyſły a ma dobre ſac̄ueža. Alle hlaſ, na czaſ ſoni wěrja, ale w czaſu ſphtowanja woni pshestupja. Cžoplotu, w kotrež plody wuſrawja,

woni sijesę nijemóża. — A někotre padže hrjedža do czerńjow; a czerńje roszachu ſobu a ſaduſzychu jo. Tu je rola, na kotrejż wuſyw ſłowa Božego i wopredka tež pełnje roſeże. Rola je dobra a nijehka, ale pſches njerjad njeſciſta. Dobry wuſyw roſeże; ale njerjad roſeże tež ſobu a poduſy bóry dobre hymjo. Bohu a mamonej ſluſiež, do njeſbes ſaſtupiež a ſzwetneho ho njewoſtajiež, Boże kraleſtwo pytaž a pohaufke ſtaroſeże w ſebi mēž, to ho na nihdy hromadu wuſjesz nijehodži. — A někotre padže na dobru rolu a jako bě ſechlo, pſchinjeſe ſtokrōzne plody. Dyrbi-li twoja wutroba tajſa dobra rola byež, dha pſcherhju najprjedy a wučiſež ju wot wſchego njerjada. Groſbij i Božim ſakonjom, jako i hamorom, twjerde a kamjentne twojeje wutroby; ejžiut wutrobu pokutu; proſch Boha wo ſwյateho Duchu, jo by wón, Duch Boži, i twojeje wutroby dobru rolu pſchihotował. Denož na dobrej roli móže ſłowo Boże roſež a plody pſchinjeſež.

Niechajc ty s dobrymi plodami teho knjesa swijeslicz
a jemu psched jeho wobliczo stupicz?

Hamjeń.

Przezowanie po Bojim piśmie

960

Iajše myžle nadendzech, Bože žłowo čitajo.
Podawa živěrny čítat „Pomhaj Boh-a“.

1. Fushi Mōisakome.

(Przeciąpanie.)

19. *ft a w.*

Sodomjske pšehewobrocženje. Lotowe wumwoženje a hréch.

I. Schtućka 1—11. Se žakošnym skutkom sjevi ho někto
khostaja Božu prawdořež; i dobow požluži tutón podawš, so by
Božu Abrahamej ho nakhilazu hnadu hischče rjeňščho píščekrahníl,
dokelž ho jeho dla bratrowemu hýnej Čotej wunoženje dostanuje.
W paradyjskej strone Siddimského dola bydlesche naříšenijši
je wýchech kananejskich iplahom, kotrejuž mějeshče ho pschede wýchěni
druhimi khostanje dojaciež. Tola najprijeđu mějeshče ho jeho hréch
se skutkom sjeviež, kotryž by wýchemu živětej Božu prawdořež
i jašnym žwžwětlík; hafle „hdyž je hréch doslonjam,
porodží žmijercz“ (Jaf. 1, 15); to je Bože spytovanie, so wón
kwobudu, stworjenej dostatu, česčki hacž do wýcheho tónza, a so
njelhosta předy se ūahubjenjom, doniž ho njeje najhórsche nałożenie
tuteje kwobudy sjeviš.

Bože khotjanje složuje ho zyle po tamničjeh trajinje. Psches žalosne blyštanje jalapichu ho studnje, s kotrychž ho semska šmola žörlesche. Semjerženje rostorača semju, podjeniske wodove studnje ho wotewrichu, a težejath Siddimski dol bu poštehy se helenym, mžče živjenje morjažym jésorom, kotenž pôdla kraja, hdžez mloko a mčed běžatej, stainje a pschezo dopomina na kud Boži.

"Tak dha steji někto tam", kaž romstí starovisnáč Tazitusz prají, „jějor wot žalohneje wulkojcze (wón je něhdje 12 našich mil dolhi a 3 schéroki), ja móczko morjo, sa hubu wohidny, píches wón a paru nabřijóznyh wobhydlerjam schékdny; ani wětrh jón je žolnamí njewuhibaja (doselž je woda se helu jara čežka), tež nječežpi wón ani ryby we wodže, ani wschedne wodne ptacze na swojich žolmach. Schtož ſo tam do wody cípjuje, to pluwa, hacž mňožejch pluwacj abo hacž tež njemňožejch, wicho jene, woda tebie wusbehnię a njeze. S čežzami wupluwa tutón jějor ſeníku hmołu. Kaž po powieda, běſche wokolina něhdý plódna a wulke města běchu tu natwarjene; ſ blyſtami ſu ſo wupalile a wuhorjena krajinu je ſ tym ꝑwoju plódowcze ſhubila. Přehetož wicho, schtož tudy ſhame wot ſo roſeje, abo schtož ſo wuſhywa, ſela abo róže abo wjetſche roſtliny, je čjorne a roſpróſti ſo do hubjeneho popjela.“

W nowszych czasach su wuzemni wuszedzili, so ma woda mornweho morja w 100 dzelach 42 dzelow hele a 24 dzelow hólnotiszeje hórkeje semje. Stoža dostonje psches nju nětakji wolsjowy poczah a stončenje zo zyle wotbeli. Roskvelansku horu drje i czejska wohladach, hacž hólnu horu na južnym

mórkim brjošy. Kolo wokoło ſu próſdne brjohi bjes roſtlinow a bjes čłowiſkich wobydlenjow; ſamą dživju kŵerina strachuje ho pſched teſle krajinu, hdzej žanu žratwu njenadendże; jeniczky schtraholzy a wořjolu natwarja kwoje hnědo na cjurne ſkaty, a laſtoječki pytaja ſebi tam a ſemi kintwory.

Po všchém starém a novém testamenciu je Sodomitské sahujení hrožaje smrťí všech Božích kňazových žudov, vohelje žudzenja na pochledním dniu. Tak je tež učitstvovanie helenie, horetie wody Moravského morja jedyn s najrýchších vobrasom vo vobnovení semie. Tak je tež hledováza povýšej vobras smutkovného vukhoda semie, ktoraz je s hrechom vomašana, a sazpivanie jeje hrechyného tovaestwa, s kotreymž nam jenož žud hrošu, a doverjenia na Božu vumozžazu hnadu.

Jandżelom, fotrajz będącej Anny i Abrahämom wopuszczili, wita Lot w Sodomie hospodliwie o, hładaści-li po człowieku, pchliźdżają do stracha, so Sodomieżenjo jeju s̄ hwojimi mjechwarznymi hręchami wonieżeszą. Lot chze strach wot njeju wotwobrocież, i tymi pak pchliźdże ham do hórkego stracha. Tędy wступiątaj wonaj a dataj ludżom psched durtjemi woslepież, so dyrbja so hwojego pschedewiacza wsdać.

(Pozdravljavanje.)

Rusa wulka — pomóż bliźka!

Powiedanie.

(Pozračjuvanje.)

4. Rusia je najvjeća.

Létko šo miny, a hiščeže létko šo miny, a píchezo hiščeže jedne. Čež ho blížesche, ja totryž bě Měčkež nan ho jalubil, jo chze šo s Ameriky wrózjež. Handrij běšež wotrostl a běšež někto strony a hylm hólz a běšež tež hižo wjele nauknył. Wschitzh jeho wuežerjo běchu wulzy spokojom s nim, a macz jeho pažesche taž jejmiežku wozvzu. Wjeheloj běšežtaj synk a macz, hdžž ho dopomnijtaj, so šo nan někto bbrýj wrózji, kwoju wjehelu nadžienu njedaschtaj kebi kaſhež s myšlu, so možlo ho jeho domoj- wdeženje sakondžic̄ abo ſaraczej. Wschitko běšež Měčkež nan w požledním liſeže pížal, so je Boh jeho prózu a jeho dželo žohnovat, jo je bohaty, strony a wjehely, a so šo na některe njedžele s lddžu wrózji s kwojimaj lubymaj. Žana mrdęžalka nje- klmurješe taž njebjo jejú ſboža. Jenož rádojež a žedzenje jimaſchtej jejú wutrobie.

Wschédnje wjeczor khodzejsche Rieczkez macz s malym Handrijom sa tuku po mórskej brjosy. Hdijz daloko na morju kódzne plochty wuhlada, dha zo Rieczkez maczerna wutroba hradowasche, dokelz mjejsche nadziju, so je jez mondzelssi hobi na kódzi. A tola ju nadzija stanjne a wschédnje sjeba. A tolo wobkhowa dobru nadziju, njemyzlesche zebi, so je zo něschtu hórké stato. Miny zo džen a njebedsche jez jez nadziju dopjelnik, dha spokojesche zo s vjichodnym dnjom a prbzowasche zo stanjne, so by maleho Handrija směrowala, ktryž zo pschezo a pschezo jažo praschejsche: „Czeho dla tola nan njevshchadže?“

Dženj ho miny a druhj, tydženj ho nakhili a druhj, měšaz a sozo měšaz a hischče měšaz splezčichu ho do rjada, a nana, nješčerpluvje wočakovaneho, njebešče wón psychiwjedl. Větny čas běše dawno nimo, našymšte vichorj hovrjacu psches morjo a krajim, jvma kryjeſte wotpočowazu ſemju s bělej plachtu, a nan hischče njebe psychischol. Tehdy drje nječeché Rěčekz macz vichitké ſwoje nadžije ſpuszčiež; ſrudne myžle poczachu ho ſchěrič w jeje wutrobie. Wjezelosz, i totrejz běſhe noua wočakowała měnjeſchý ho se ſtaroſezu a i křiudowazeſ ſtyſknoszczu.

Studnje muih bo jyma, a inkde malecje wužywacze kwětki po semi. Ptaczki wrózichu bo s' dalotk Krajinow sažo s' nam a rošhladowachu bo ja starej domišnu; baczoný klepotachu na třeſče, schlowroncž spěwacze pod njehom, losioježki ežifotachu hedžo na žlobiku píšti třeſče; wšcha ptaczina běſte bo wrózila; s' wjeſeklum ežifotom a hwisdanjom strowjeſche luhu domišnu a uokesche s' hneſdu.

„Někto drje ho tež našch nař saň wrčeži!“ pomyslil řebi Něčez macz. Nova nadžija žo jej wunuri a wschednije wječzor khobzešče saň pschi móřskim brjošly, hđež ſa zyklu ſymu njebe pschischla. Tola podarmo hladasche ſtikliduje po wodze, hđež ſo žolny bjes pschecatza walachu; podarno naprashowasche ſo ſa žwojim manželskim wschednije pola morjakow, pschekupzow a pužowarjow, lotijz běchu i Ameriki pschischli. Zana ūdž njepešchivieju

jeho domoř, žadyn puežowat njenjedzheche nicžo wo nim po- wulti, ja nař schesekčianow sajimowy njeněr, kotrž je stolpy wjedac̄.

Stvftniwočz pocža ho w Ręžkez maežēnej wtrobje scherčz, a wscha nadžija spadowaſche w jeje wtrobje scherčz, a wscha nadžija spadowaſche w jeje wtrobje. A hdvž běſche ho skončjuje lētu čož muiyl, a niežo njeběſche ſhonila wo hwojim mandzeſtum, dho plataſche, rano ſahe a wječor poſdže, noži a wo dnjo, ſo ju wočzi boleſteſi. Podarmo ſpystaſche Handrij, hwojin maež ſnero-wac̄, wschako běſche netko hido wjetſki a roſomuňski, ſo móžesche ham ſapſhijec̄ ſchtó je ſ nonom ſhubit. Wón ham wschat běſche pscheſrudym a pschebnuſy, ſo njemóžesche prawe ſkłowa poſkoja reczečz, a ſ wscha ſkłonzi hwojí tróſcht ſ tymi, ſo jeho ſyſtu ſ maežēnymi ſyſtanmi, kotrež bě chzyl ſetřečz, na pschemo ho ronjaču.

Stajne hylsy a stajne tudženje ležinichu skonečnje Něčez bez macž horowatu, wbezzy bywahschtej džen a blědnischa. Bory běsche tať daloko pschischto, jo njenózejte ani wijsy schicž a wuschinac; skonečnje dyrbjesché ho wjeho džela wsdacz, so by hwojej woči porjedzila, jo njeby ja wjeho dalsche živjenije woklepila. Taťe nježboze powjetšchi hiscze jeje pothmurenosč a wona mješče sa to, so je najhubněšcha žónska po wsthej semi. Jeje jejmízke rječekle běsche jeje syn Handrij, a sa njeho prosječe Boha wschědnie. Čežekle a hórke jwytowanja běchu ho hač dotal Něčez macžeri napoložile, a tola njeběsche rječas jeje nješboža hiscze dolhi doře, karancz jeje čeršpijenow njebe hiscze dopity.

(Poznaczenie.)

Jesuśowa lubszczyzna i cążkowienie.

Ta ſnoju kwětku luboſnu,
Kříž ſo mi ſpodoba,
Ta wofchewi mi wutrobu,
Te kwětka najrjeňſcha.

Ta kwětka luby Jeſuš je,
Kříž Boh k nam pſtipoſta,
Nař k wiſtom' puečej poſaže,
Do věčnoh' živjenja.

Jeſuš je pueč, kříž kwětko da,
Tu wěrnoſč živjenje.
Schtóz roſlače tých hréchow na,
Má w wěrje wodače.

Wón praji: pójče te mu: wiſčě,
Kříž woběženě ſeje,
A ſi wutrobu ſej žadajeje,
Wam ſhoju ſloſeje wiſčě.

Waſ ſi mojim cželom naſyežu;
Duž ſo ſi nim wofchewežę,
Wom moje ſubla ſapivšču,
Sſo na muije dopomiežę.

Tež pieče wiſhity moju ſrej,
Sſym ſa waſ pſchelat ju;
Waſ wučiſciž wot hréchow tež,
Te wiſhitem k lepſhemu.

My proſhymy eže, Jeſuſo,
Pſches twoſe czećpjenje,
Ty njechach wot nař dželicž ſo,
Wudž pſchi nař wobſtajinje!

Sa džecji nař nělk k ſebi wiſni,
My tebie ſhwaliſy,
A wostanemy pſchi tebi,
O ſhwěrny Jeſu ty!

G. Helaß.

Neshto s Chinesiskeje.

Wojci nimale zykleje semje ſu w noſchim čazn na Chineſku wobroczene. Tamne njemery a Chineſow hroſne ſahadzeſie pſcheſzivo drugim ludam, woſebje pſcheſzivo ſchefeſzjanam, hcheſzjanſkim mifionaram a zytkwjam wſchudze wulſe roſhorjenie ſ wulſim prawom ſhudzuje. Podobne njemery ſu w Chineſſej hufeſzjicho byvale. W hrjedźiſnje ſańdzeneho ſeſtotella bęſče tajſi

wulki, ja noz khezechijanow sajimowu nijemér, kotrej je stolpy chineskeho khiezorstuwa tychaż a je nimale f wotkodzenju nětko kniezozych khiezorow wjedl. Tak wulki nětčijschi nijemér njeje kaž tehdomniſchi, tak daloko hač ſo dotala węz pschewidzecz hodži. Tamniſchi ſběk mějeſche ſwoj ſpočatki w jenym zyple ſpodzivnym człowjeku, Sin-tſchuen, kotrej ſo młodichci braci Khrystinjowu njenowasche, kiz ſebi f mječom a ſkłowom kraleſtwo w Chinesiskej dobu, dlěje dyzli leidzeſatzk ſwojich pichiniſzowarjow je wjcheſi frutoſežu hromadn bžerzeč wjedzeſche, ſo by ſkonečnje, hdyž bečtu ſto tybažy pak ja njeho pak pscherzivo njeniu ſwoju krej roſteli, we wóhniowym morju ſwoj konz namakal.

Hong Sin-hsuen ho w lèce 1813 w malej wjezdy prowincji Kwang-tung jako syn khudeho burika narodzi. Najprijedy won wot wjezdu wuczerja rozwiezenje doba, na to pak, hdyž kruny žwojeje wzy pořeſte, w knihach chineſkeju žwiateju, Confuziuſha a Menciuſha ſ pilnoſezu dale ſtudowaſte, a tak ſi wilej khwalbu preňe pruhowanje wobſta, hdyž chyſte potom najwysichne pruhowanja wotpołożę, wjazd fréz pſchepadze. Skončuje bu tam i wuczerjom a jato taſti už jenož wulſich, ale tež malych rozwiezowatſte a pſchezo wjetſkeje naſladaſte w žwojej krajinie nabu-

Hdyž chýbá v Kantonje kwoje pruhovania wotpoložiež, jemu číneské křesťjan, v klúzbe Londouňského biblišteho tovarstva stejazn, s námenom Liang-Asah, někotre křesťjanjské knížti a wuzéžati v biblije dali. V tých samých je našískejce čítať, a hdyž ho džekacé řeč mýmžinu, bu wot čízeleje khoroséje nadpadnijenym, v kotrejž mýjesche, hdyž bu wot syny točhamy, wschelake widženja. Wón ham ho w njebiechach wnhlada, tam „wobknježerja wschitlich duchow“ v dobie starého dostojuňneho muža a jeho starschého syna widžeté, kotrejž jeho hameho kwojeho mládčeho bratra njenowasche. Našískejce bechu to dopomniešti na to, schlož běše v křesťjanjských knihach čítať a njebe dorozumil.

Wón wotkhorí a někto by s wuczjerja profeta, kotrež chýsche nowu wěru ſaložiež. Swoje ſaſtojuſtvo ſloživši po kraju predujo wokolo czahasche; tež běſte w ſwisku ſi jenym amerikanskim misionorom w Kantonje a hwoje wuczby w ſtrukturach rožiherjeſche, kotrež wulke pſchibójnače mjes ldom namafachu. Wón chýsche pſchibójstvo a čehženje wotemrjetých wotſtroniež a chýsche měč wobnowjenje čhinesleho luda na podložku wěry, kotrež běſte kebi ham ſi kſtehezjiaſteſe ſestajal. Kak malo pak bě wot wěžnych wěrnoſzow dopoſnal a je do hwojeje wěry pſchijal, to dýrbjeſche ſo halle poſdžiſtoho potkaſež.

Výjimenoč jemu s měrom předovacem a říklovalcem dorvoli, tak ho muzachu bo gmejny „Bohačečeřerjov“ kaž jich mjenowachu, daloko a iheroto roščerječz. Po něčim pak, voběhje hdyž běše t luham pschischol, kotrež thěžorski dom hidžachu, kwoj nadavk po kwečným waščinju wobhladowacem počza. To je ho najsserje w l. 1843/46 stało. Wón ho wot nětka jako wot Boha pôžlany wužwobodžet kwojeho luda wot tehdomnijscheho zuseho chineskeho thěžora mjenowatše, da kwojim wložam rošč a jafasa, jo Chinejojo někudža wjazj wopush na hlowje nošnýz, do kotrejž majá netko kwoj wložky svite. A jako ho zlyh rynk wěščeňenjow wonejsožach dopjelni, kotrež dypbjachu w leče 1850 chinesi luhčežko domapvylac, a kotrež běše wón s wěstošežu dopředa prosl, jeho nohlaďosz a throbločez roščeňtei.

Wat druheje strony běžče ho lēdžehatki na ſběžk wſchitko pſchihotovko a to we wiſchelatich potočných towarſtvač, kotrež ſu wat ždyň ujeſboža tuteho kraja byle. Denož jena wožoba po- brachovatſche, kofraž ly ſ možu tutou njeměr ujedla. Tačo teho dla w ležce 1850 Šiu-tſchuen na ſwojej „wōjčowej horje“ w ſhwangi ſběžk wuvvolu, ho wſchitzy njeſpoſojni a „Bohačeſejerjo“ po tyhazach a ſažo tyhazach wokolo njeho ſhvromadžiſhu. Niz dohlo po tym měřeſe ſe ſwojeje horj do plodnych nižinow dele czahmeč, město Kanton wobradač a zde ſikowanje tuteho města na ho ſtorbyneč a zlo na nio poſarci.

Jako ho to sta, ho mandarinojo, wychodz a thęzorski dwór w Pekingu nastróżichu. Woni cęzachu, so maja niespełnione wulka móz. Sin-tschuen je w prenum cęzbu swojego kuejstwa bjes dwęla throbly a smętithy cęlowy był, a jara wóly rojom wobheżał. Wón wiedziećte fraj sariadowac, żebi wychitko derje swięcę a wójsta narwiedowac. Doho wójsta ho powięschichu, ale won je wóchę kueze hromadu dżerzęsche, tak so jennu bje wóchego pożluchachu. Jene město po druhim do jeho rukom padże a jene thęzorske wójsto po druhim bi sbite.

V leće 1852 bě hýzo mýzny doščí, so ho žam ja khějora

wuwola s njenom Taiping wang t. j. král měra. S dobowým významem městu Nanking čehož je; 8. měrza 1853 přivedlo tuhym městom s vojskem, 60,000—80,000 mužů živlym, stejichem; 19. měrza jo nadběhovací, je doby a překlada výchón lid, tří číneskí njebe, žalostnije slonowací. — Dleje dýzli 10 let je jako khézor v Nankingu sedzal, mjes tym, so jeho královo a generalovo rukou výchým po živlym kraju vjedzíchu. S čázhami so sdasche, taž budže Taiping-wang wopravdže khézora hameho wothadzíež. Walti brach jeho vojska běsche, so žaných kanonow njemějachu.

Taiping-wang hrôj kraj na saložku swojeje wêry natwari; ičtož won cžinjescze, trochu na naszych sozialistow dopomina. Won bêjche žamlutki jenicki knies, kotremuž jako Bożemu synu Wójska cžeszcž bluscheſe. Jemu bluscheſe wschiſton kraj; wot tchó hoameho jednotliwym hrôjbam džèle k wobdzelanju pschiſpolaja; wonie pak hniedzachu jenož telsko ham sa hebje wobłhowacž, ičtož k sežimjeniu triebachu, wschiſto druhe dyrbjachu do itatnych bróžnijow abo illadom wotedacz; nicto njezhmiedzjiche niežo ham hrôje mécž. Taiping-wangowra wola bêjche Boża wola; kiedy njepróbluschnojež ho je hnijerežu khostasche. Pichibhów mécž bê jaſanaj. Jenož jedyn Bóh, kotrehož starichy syn je Jeluz Chrystus, kotrehož nöködshi byu pak je Taiping-wang. Jebo wera pschi-narodzenym hrêch ſnojeſe a ſkebi żadache, so dyrebjachu ho ludžo ſkheciež dacž a Boże dzejazg ſaſuje dzerzež. Zyle twierdze ſakajane bê, kharty hracž, tobak a opium kurię a wino piež. Szobota bê kaž pola židow ſabat. Stara protyska, lotraž bêjche poſna pschiſverý ſe hrôjimi ſbožowizmi a njebožowizmi dñjem, bu woſtronjenia. Boża klužba ho po waſchniju jendželſkeſe krojneje zrekue ſwuje ſwujeſe.

Wschelaké wschak je na přeni wołomil i kcheczijaniskej wuežbu psches jene; tola to wschitko je jenož swoukowne. Wot ducha a prawdy kcheczijaniskeje wery zyle niežo do krajuje zyciewoje Taiping-wanga pschechlo mjeje. Won hanj jawnje praeſche, so ho mitz duch kcheczijaniskeje mery sa jeho čas njeſpichihodži. S mitzho wuežjeria bu frutu wojak a žutowu, nježnituñ ſuežer, lotrž bies ſoždcho wołomyžlenja rěki egłowskeje kwe rošlinskaſche. Hdyž ſo rozdati i jeho králov pschechtvo njeemu poſběhu, jeho won i 15000 jeho pschehovarjan ſabiež da. Buristi hyn věſte pak tež jednore buriske živjenje ſapomnil. Won počza jara wołebnje živu bycz a swoje živjenje we wulskiej njeprózjivoſczi wiedzieſche, tak so ho tež jow jaſo kcheczijan njevopokaſa.

Skóczęsje chineske wojska, wot Françoisow a Zendżelzanow
nawjedowane, Taipingowe wojska pobiciu; 19. juliia 1864 ho
město Nantung poda; Taipingej skóczęsje jenož jeho hród w Nan-
tungu wosta a dokelž dale žancho wusłownianja nijemęsche, dha je
ho ham se hwojim hrodom, se hwojimi pokladami, bohatstwami a
žonkimi swatil.

Na to wašchneje švo wulsi sběžk w hrjedžišnje řandženeho lěstočka w Čhineckéj říšenči. M. II.

Wschelake s blissa a s daloka.

— Doklež žo huchocžina pscheho dale roščerja a ſebe ſeštoto vod ſeſta vjazži woporuž žada, je ſebe vjehnoſez roſpominala, fakt mohlo žo roſčerjenju tuteje člowieku moražeje khorosze napshečejo ſimpiež. Pschetoz tale khorosz je jara natylovaža a hnjto je njerovbhladniwoſez ludži wina, ſo ſu ſo do ſhmjertneho ſtracha pſchinjeſli. Schtob žo na pſchitkaſ draftu abo ſchaty na huchocžinu wumrjeteho woblecze, ſo ſam ſ tej khorosze natyfa, a tola fakt mało ſo to wobledžbuje. Taſka drafta dyribi ſo najpriedy deſinfizerowac̄. Ale je tež wſchelaki druhj ſtrach natyfanja. So bychu ludžo wſchitko prawje wobledžbowali, dyrbja hižo džecži w ſchuli hlyſchež, fakt móža ſo pſchečežto teſte khoroszji wobartnowac̄, ſo bychu tež ſtarckim tu wucžbu ſhobi domoj pſchinjeſli. Duž je khežoſtrowym ſtrowotym hant wofebitu papierku, hdyž dobre wucžby pſiche tutu khorosz dawa, wudak a tale papiera ma ſo do ſchulich ſtrowow poibjmych. Čzelome žony maja tež pichy-kluſchnoſez, kóždy ſhmjertym pod na huchocžinu gmejuſtemu pſched-jeſiczerzej ſhewic̄. Njech pak kóždy ſham pomha, ſo by ſo ſtemu njeſpchečezej člowieſkho ſiwijenja mjeſa ſtajila, kóž daloko to w naſkich člowieſkich mozač ſtejt.

— Wokrejsna školska inspekcija w Budyschimje je wikašnju wudala, so njejmedža wjazy tažy, kotiž njejšu pruhowanî murjeſzy mischtrjo, škule twaric̄. Hydz škulszy prjódstwiec̄erjo po hwojei

woli njepruhowanemu twarzej i chulski twar psychewostaja, a twar
żo wot wyjchoscę sa dobry njepsychiposnaje, maja tuczi szami
se swojego sala schłodu saplaczic. Duż dyrbja ho schulszy prijodk-
stejerjo bladacz, jo ho do tańceho stracha njepodadzą. So je
wyjchoscę tule psychofasju wudala, ma swoje dobre prawo.
Psychotż murjeręszu mischtrę dyrbja dolho studowac, přejdy hacę
żu dowulkli. Ich dolha wuzka sa to rukuje, so tańki twar psychewid-
żha a rojumja. Hdże chze drugi swoje nashonjenje sow miedz-
tij je jenoż murjeręskiego polera cęsnit?

— Dotalny sołtysieť sloborjeneho měščanského hantiskeho hejtmana kníje Čempela, kníje kníječestwowy radiczel ſ Der, je 1. februara ſwoje nowe ſastojnſtwo jako hantiski hejtman w Marienbergu nastupil. Duž bu do Budyschyna nowy sołtysieť hantiskeho hejtmana powołany, kníje kníječestwowy radiczel Grauba.

— Knjes tajm schulski radžiczel Kekla, kotrež je dolhe šéta na čole fakleje schuliskeje wyschnojače stejal, ho jutry na wotpo-čink poda. Won běsche psched dwemaj lětomaj tež w nasich herbskich schulach, ho pschedzwedziež, tajke žu nasche herbske schule.

— K 200-letnemu krónovanskemu jubilejnému pruskeho králowstva domu žu ho dopomjenisťe pjeniesy sa 2 a 5 hrivnow vydale. Džel týchto pjenies je ho tež do Sasseje podal, so ktorou žebi je ludžo wuměnič móhli. 5. februara žu ho wone preň króč w Dražďanoch pschi hľovnej vokladničej finanzneho ministerstwa vydale, ale hžo preň džen je žebi tam telko ludži pjeniesy wuměničalo, so žu wšchitke rošdate a jo ho žane wjazy pschi vokladničej njevýdavajú. Duž ma ſbože, kž je taſti dopomjenisťi pjenies došiel, fotrž ſmēje po čzaju vyhľoku plaežiſtu.

— S wulkej kwojatocznosćju je šo jendželska kralowa Viktorija khowała. Kheżor Wylem, kotryž je w Jendželscej wot numeriecja kwojeje wokki hač do jeje khowanja wojsła, a króprzyz staj pschi khowanju pôdla byloj. Wo njeboežiczej kralowie šo powiedja, šo je hiščerje do kwojeje umiercze to žadanje wuprajila, šo bi šo bôržy mér szinił. Hač směja jendželsky ministrio žadanja kęzbu, hač runjež je pošlednie žadanje kralowje bylo, šo jara prascha. Hač šo piſche, tež wot noweho krala wočakowacé njeje, šo by ſkrute rozhodnoscju njeprawej a hješbôžnej wójniſe psiecziwo buram kónz szinił. Wón je pječza nětęzishim ministram, kotriž ſu wójni naczinili, psiechihleny a jim napschečzo njeſtupa. Duž je jenicka nadžija, ſo ſbože wojsowania dale na stronje burów wostanje a ſo budža Jendželczenjo ſhami ſtončenje nufowanî, ſ buram mér czinię. Nowische powiesze wo ſbožownym pokraczowaniu burów powiedaja, kotrež węſeże wiſchity tutemu sprawnemu wo kwoje byče wojsowazemu ludej popſcheja.

Ωόνζ бјесбóжнехо.

W hodownych dniach psches Barliniske nowiny powiejsz dźęsze, so je hiszczęciz niz stary człowiek, s mienom N. N., psched mestom Barlinom wonka w sährodze sa plotom leżo wumrzel. Tón hamij je psched neschto lětami wot swojego nana wulku fabriku a rjane samożenje namrzel. Won by bjes staroszeje jara derje živiy bycz mohł, ale won do towarzstwa njewierzących a bjesbóznych pchliudze, bę njerodny a sa malo lét bu zyłe samożenje pszechzinjenje. Won je něsotre lěta żałosznie hubiene žwienie wjedl a bęsze stojanu hóscz w hospodach sa tych żamych, kotsz żoneho byczą nimaja. Sa nim ho żadyn s tych, s lotrymż je w żwojich dobrzych a sbożowych dniach żwoje zyłe samożenje pchejuskał, wopraschal a pochladał njeje. Alle hač nanajhubienšcho je won zyłe wopuchżenym konz wsacz dyrbial. Tak ho tu żłowo żwiateho pisma dopielni: „Neprawi wośmu sty konz!” (Ksi. mud. 3, 19.)

M. H.

Hundançay.

„Gdzie Absalom będzie, tam będzie w niebezpieczach niebędzie, ani tego na semie delta?“

[*ɛhpʃvɔ̃tai əlqnd vu ɛʃoɔtai vɔ̃t̪i, spvchi i požleschkom ho noh*]
[*ɛhpʃvɔ̃tai əlqnd vu ɛʃoɔtai vɔ̃t̪i, spvchi i požleschkom ho noh*]

Dolische dobrzowolsue partij ja wphere armenijske synroty:

Na dworze króla Wazza w Drobach, na hromadzene psches
k. Zana Henku i Wulkeje Dubrawy, 4 hr.

W mieniu whosich sprostom wraji wutrobuń dęć

...v mjenje vbojistu bytov praji vnutrobitu džam
částečně

Golz, reaktion.